

[Boligministeren.]

riet, og vi skulle derved kunne sikre, at disse beløb holdes på et rimeligt niveau. Derimod har ministeriet ikke nogen mulighed for at kontrollere den enkelte repræsentants samlede indtægt, som i hovedsagen vil afhænge af, hvor mange lånesager der fremkommer inden for hans distrikt. Navnlig inden for hovedstadsområdet, hvor der i de senere år er gennemført et meget stort nybyggeri, vil enkelte repræsentanter derfor i det kortere løb kunne opnå en temmelig høj bruttoindkomst. På lidt længere sigt vil dette dog ofte føre til, at grænserne for distrikterne omlægges, eller til, at antallet af distrikter forøges. I det tilfælde, der har givet anledning til, at spørgsmålet er blevet rejst, er der da også nu foretaget en ændring af grænserne, således at der er opnået en bedre fordeling af arbejdet.

De problemer, der nu også her er rejst omkring repræsentanternes forhold og deres stilling i kreditforeningerne, har tidligere været taget op til overvejelse, bl. a. i realkreditkommissionen af 1933. Ved behandlingen i rigsdagen af forslaget til kreditforeningslov af 1936 fandt man dog ikke anledning til at foretage større ændringer. Men jeg er enig med hr. Axel Ivan Pedersen i, at der kan være grund til på ny at tage spørgsmålet om repræsentanternes stilling op til drøftelse.

Den nye realkreditkommission, som blev nedsat sidste år, har da også bl. a. fået til opgave at overveje realkreditinstitutternes organisatoriske forhold, og vi må vel derfor foreløbig vente og se, hvilke ændringer kommissionen finder anledning til at foretage på dette område.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ib Thyregod* til boligministeren:

„Idet der henvises til mine spørgsmål af 28. oktober 1964 og 9. december 1966 samt ministerens svar herpå, beder jeg ministeren oplyse, hvornår der kan forventes fremsat forslag til ny saneringslov eller gennemføre andre foranstaltninger med henblik på at fremme saneringer, der efter årsberetning 1966 fra Københavns Boligkommission og tidligere beretninger næsten synes at være gået i stå.“

Ib Thyregod: Som begrundelse for mit spørgsmål til boligministeren vedrørende saneringerne kan jeg henvise til, hvad jeg i 1964 og 1966 har sagt herom i forbindelse med tilsvarende spørgsmål til boligministeren. Der er efter de beretninger, som er afgivet af Københavns Boligkommission, ikke sket nogen større saneringsindsats i den mellemliggende periode.

Ved saneringslovens vedtagelse i 1959 regnede man som bekendt med, at der var 30.000 saneringsmodne lejligheder, og en sanering af 2.000 lejligheder om året blev dengang aftalt. Heraf skulle halvdelen saneres i København. Vi skulle herefter efter saneringslovens målsætning være oppe på 8.000 sanerede lejligheder i København. Jeg har prøvet at se i beretningen fra Københavns Boligkommission og kan kun se, at der er gennemført en udhuling af en karré ved Nyhavn, Havnegade, Herluf Trolles Gade og nedrivning af ejendomme omkring Eskildsgade og Vedbækgade. Det er muligt, jeg har overset enkelte saneringer, men under alle omstændigheder er der tale om en så ringe indsats, at det er berettiget at sige, at saneringen næsten er gået i stå.

Efter 1965-betænkningen var der 36.500 saneringsmodne lejligheder i København, og der er formodentlig det samme antal i dag. Det er absolut nødvendigt både af menneskelige, sociale grunde og af lægelige grunde at gennemføre en forøget saneringsindsats, og vi kan heller ikke her i folketinget være bekendt, at en lov vedtages med en bestemt målsætning og den så ikke føres ud i livet. Jeg har derfor stillet spørgsmålet alternativt, om der kan forventes en ny lov, eller om der kan gennemføres andre foranstaltninger for at fremme saneringen. Jeg foreslog for et år siden, at der blev nedsat et udvalg med sagkyndige fra boligministeriet og Københavns kommune til at undersøge disse spørgsmål, men boligministeren fandt ikke anledning dertil. Fra mit arbejde i Københavns borgerrepræsentation ved jeg, at arbejdet med disse sager går uhyre langsomt, og det kan derfor ikke være nogen overraskelse for nogen, at indsatsen har været så ringe.

Jeg vil derfor gerne spørge boligministeren: kan den nugældende lov anvendes, eller skal der gennemføres en ny, således som det er nævnt i trontalen, eller kan der gennem-